

[Brorsen.]

standen har været med i Arbejdet. Jeg synes derfor, man maa kunne kræve, at Arbejdernes specielle Repræsentanter er med til at gennemføre en Landbolovgivning, saa vi dog i nogen Grad kan nærme os, hvad der er gennemført i andre Lande.

Med Hensyn til den Politik, der i det hele taget skal føres, er det givet, at Regeringen maa føre an, men dermed er heldigvis ikke sagt, at den kan gøre, hvad den vil. Den kan imidlertid føre os ind i en Visnepolitik, saaledes at der intet foregaar, men jeg vil dog ikke tro, at Tiden just opfordrer til sligt. Vi mener i alt Fald fra Venstres Side, at Tiden kræver Handling paa mange forskellige Omraader og fremdeles kræver Samarbejde og positiv Indsats fra Rigsdagens Side. Dertil er vi fra Venstre rede, og vi erkender, at intet Parti kan holde paa sit alene, der maa naturligvis vises Hensyn. Men hvorvidt der i det hele taget vil komme noget ud af Arbejdet i den kommende Tid paa Rigsdagen, afhænger selvfølgelig i allerhøjeste Grad af Regeringen, af, om den har Vilje, og om den ogsaa er i Besiddelse af Førerevner.

Naar man ser sig om i Verden, har man for længst opdaget, at Folkestyret mangfoldige Steder er ødelagt paa Grund af Partiernes indre Uenighed og indre Strid. Jeg vil haabe, at vi kan bevare Folkestyret her i Danmark og kan videreføre det efter en sund Udviklingslinie.

Christmas Møller: Opgaven ved denne Lejlighed, ved Finanslovens første Behandling, burde jo være den at svare paa Statsministerens Aabningstale, idet Aabningstalen burde have en saadan Karakter, at den stillede Problemerne op og angav, hvad der var Regeringens rent saglige Indstilling og politiske Stilling, og derefter burde Partierne svare Regeringen paa de Betingelser, den havde sat, for at føre Arbejdet videre. Spørger man da nu, om der i Statsministerens Aabningstale var et saadant Program, en saadan Angivelse af, hvad Regeringen vilde fremsætte, navnlig naar man ser hen til, at vi for faa Uger siden sluttede en Rigsdagssamling saa ekstraordinært, som det skete, saa maa dette Spørgsmaal besvares med et ubetinget Nej. Var der i Statsministerens Aabningstale en Angivelse af, hvorledes Regeringen vilde se paa de forskellige Spørgsmaal med Hensyn til Kriseforanstaltninger? Ubetinget ikke.

I Begyndelsen siger Statsministeren, at „det Aar, der er forløbet, siden vi aabnede den nylig afsluttede Rigsdags-

samling, har været præget af Verdenskrisen, som paa visse Omraader er forværret“.

Og ikke saa forfærdelig mange Linier længere nede siger den højtærede Statsminister, at der er indtraadt „en væsentlig Bedring“. Men nogen som helst Angivelse af, hvorledes Regeringen vil tage paa Forholdene i det, som alligevel er det centrale: den økonomiske Politik, er der overhovedet ikke.

Hvis vi saa ser paa den Tale, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen nu har holdt som Ordfører for det store, det største Parti, ja, saa kan denne Tale bedst karakteriseres som en Fæsttale i flere Afsnit, den sædvanlige Fæsttale for Regeringen og forskellige andre, og sluttende med en Sørgetale over mig og mit Parti. Jeg har aldeles ikke noget imod, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen placerer Tingene, som han har gjort; jeg har ikke noget som helst imod, at han, der jo dog ogsaa ved, hvad Opposition betyder — ældre er han vel ikke blevet, end at han kan mindes sin radikale Fortid —, efterhaanden er at sammenligne med en rar gammel Bedstefader, der her ved Finanslovens første Behandling staar paa Talerstolen og nusser lidt med Tingene, taler lidt om sit eget Parti, meget lidt om det radikale Venstre — af gode Grunde — og i øvrigt fortæller os, saadan som en rar gammel Bedstefader gør det, at det gør ham ondt, at Madsen-Mygdal er gaaet, men han haaber, at det ærede Medlem Hr. Krag bliver bedre, og idet han med Venlighed tænker paa, at det ærede Medlem ikke er til Stede, siger han efter de bedste Mønstre ikke „Fører“, men „Førere“.

Saaledes staar det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen da, om jeg saa maa sige, og nusser sig igennem sine tre Kvarter, og det har han gjort nu ved 4—5 Finanslovbehandlinger, og det var, som sagt, det samme, vi hørte i Dag. En Tale med Besked, med Meddelelser, med Klarhed over, hvad Regeringen vil — nej, det faar man ikke.

Man har haft saa forfærdelig ondt af, at de Konservative i Slutningen af forrige Rigsdagssamling spurgte, og har gentaget Spørgsmaalet nu, hvad Regeringen vil gøre med Landbokommissionens Forslag. Aabningstalen er blank paa Besked derom. Og det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ved det altsaa heller ikke; det kunde man jo høre, at hvis det ærede Medlem havde vidst noget, saa havde han sagt det, for noget maatte han jo dog saa vidt muligt have ind i Taleren.

Under disse Forhold er Stillingen da